

ὁ κόσμος τῶν λευκῶν χειροκτίων των. Ἐπὶ τῆς κόμης λευκὰ ἄνθη πορτοκαλίᾳς, ἀλλὰ καὶ ροδόχροι ταινίαι· τοὺς τραχήλους των περιβάλλουσι χρυσαὶ ἄλυσες, ἀλλὰ καὶ κυναὶ κορδέλαι δι' ὧν ἐξαρτῶνται στιλπνὰ μετάλλια, καὶ ὑπὸ τὰ μετάλλια καρφίτσαι ἀφ' ὧν προκύπτουσιν, ὡς ἡδυνήθην νὰ διακρίνω, φωτογραφικαὶ εἰκόνες· ἐπὶ τῶν γονάτων ἔχουσιν ἔρριμμένα τρία κίτρινα σάλιχα, καὶ ἐπὶ τῶν προσώπων τὴν ἀγαλλίασιν. Ἐκεῖ ἐποχεῖται παρέα χοδαρτάδων, θορυβῶδῶς ἀνακινουμένη ἐν τῇ ἀμάξῃ. Καὶ τέλος ἐν μέσῳ τῶν ταπεινῶν κηπέλων τοῦ λαοῦ εἰς ὑψηλὸς πῖλος ἐγκαθιδρυμένος μόνος αὐτὸς ἐν τῇ ἀμάξῃ, ὡς ἐπὶ θρόνου, διαφαίνεται μέσῳ τῆς πομπῆς· εὐγνωμονοῦσιν ἴσως οἱ καλέσαντες διὰ τὴν προστατευτικὴν παρουσίαν του, ἀλλ' ἴσως ἐκεῖνος πλειότερον, διότι τῷ δίδεται ἀφορμὴ νὰ ἐξασκήσῃ τὰ καθήκοντα τοῦ προστάτου. Αἱ ἄλλαι λεπτομέρειαι συγχέονται ἐν τῇ μνήμῃ μου.

*
* *

Μ' ἀρέσει τὸ θέαμα τῶν γαμηλίων αὐτῶν ἀμαξῶν, αἱ ὅποιαι πικικίλλουσι τοὺς κυριακοὺς περιπάτους μας· μ' ἀρέσει, μεθ' ὅλην τὴν γελοιογραφικὴν αὐτῶν ἀποψιν, ἀφ' ἧς ἀνωτέρω τὰς ἐσημεῖωσα. Τὰς συναντῶ εἰς τὸν δρόμον μου ἐξαφνα, ἐνῷ νωθρὸς καὶ ἀφηρημένος βαδίζω, καὶ ὁ χειμὼν ἀρχίζει νὰ γίνεταί ἐπαισθητός· καὶ μοὶ παρίστανται αἱ διαβαίνουσαι πλησίον μου ἀμαξαὶ ἐν γοργῇ καὶ ἡχηρᾷ πορείᾳ ὡς τόσα παροδικὰ πτηνὰ μὲ κροτούσας πτέρυγας πορευόμενα νὰ πηξῶσι τὰς φωλεὰς των εἰς χώραν ὅπου τὰ προσεκάλεσεν ἕαρ πανηγύρεως καὶ μέθης· εἰς τὸν οἶκον ἐνθα τελεῖται γάμος. Καὶ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκεῖνῃ τῆς δύσεως ἀποτελεῖται μελαγχολικὴ, ἀλλὰ γλυκεῖά τις ἀντίθεσις μεταξὺ τῆς φθινούσης ἡμέρας καὶ τῆς ἀνατελλούσης νέας ζωῆς τῶν νεογνῶν. Τώρα ὁ πολιτισμός, εἰσχωρήσας καὶ ἐν Ἑλλάδι, ἐκδύει, ὅσον ἐνέστι, ἀπὸ πάσης πανδῆμου χροιᾶς καὶ τὰς χα-

ρὰς καὶ τὰς θλίψεις του· τὰ πάντα τελεῖ σιδηροδρομικῶς· σπεύδει νὰ ζήσῃ, καὶ σπεύδει νὰ τελειώτῃ ὅσῳ δύναται ταχύτερον καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰς κηδεῖας του· δὲν παρατείνει, ἀλλὰ διαγράφει· ἀποκρύπτει ἀπὸ τὰ βλέμματα τῶν πολλῶν καὶ τὰς ἀστραπὰς τῆς χαρᾶς του, ἀφοῦ ὑπανδρεύονται εἰς τὸ σπῆτι μίαν ἐσπέραν μὲ μίαν εὐχὴν ἐνὸς ἱερέως, καὶ ἀποκρύπτει ἀπὸ τὰ ὦτα τῶν πολλῶν καὶ τὰς κραυγὰς τῆς λύπης του, ἀφοῦ ἀπήτησεν ἐν ταῖς κηδεῖαις νὰ καταργήσωσιν αἱ καρδίαι τοὺς κοπετούς καὶ τὰς οἰμωγὰς. Δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων τοὺς ὁποίους δύναται νὰ τέρψῃ ἡ εὐθυμία Πλακίωτου πανηγυρίζοντος ἐν ὑψηλῇ κραυγᾷ τοὺς γάμους του, ἢ τὸ ἀπαίσιον τραγῶδι εἶδεχθούς μυρολογήστρας πρὸ νεκροῦ· ἀλλὰ νομίζω ὅτι ἡ παρέλασις ἐκεῖνῃ τῶν ἀμαξῶν, τὴν ὁποίαν τοσάκις συνήντησα, εἶνε εὐχάριστον θέαμα. Ἐκεῖναι αἱ παρατεινόμεναι στιγμαὶ τῆς πανηγύρεως, ἐκεῖνῃ ἡ πάνδημος ἐκδήλωσις τῆς εὐτυχίας εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόσμου, μὲ κάμνουν νὰ ὀνειροπολῶ γλυκύτατα πράγματα, τὰ ὁποῖα, χωρὶς τοιούτων εὐκαιριῶν, ποτὲ δὲν θὰ ἐπήρχοντο εἰς τὴν φαντασίαν μου, περιπατοῦντος ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τῶν Ἀθηνῶν.

Ἐνουλουλοῦ.

Η ΒΙΕΝΝΗ ΚΑΙ ΤΟ ΠΡΑΤΕΡ ΤΗΣ

Αἱ ἔξοχαί καὶ τὸ ΠΡΑΤΕΡ

Αἱ ἔξοχαί τῆς Βιέννης εἶνε αἱ θαυμασιώτεραι· καθ' ὅλον τὸ βόρειον, δυτικὸν καὶ μεσημβρινὸν μέρος τῆς πόλεως ἐκτείνεται σειρὰ βουνῶν, ἥτις εἶναι ἀπόσπασμα τῶν μεγάλων Ἀλπεων. Εἰς τὰ βουνὰ ταῦτα δὲν κατοικοῦν Καπετανάτα

ΟΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια ἴδε ἀριθ. 394)

Ἡ Καικιλία ἡγήθη, περιῆλθε δις ἢ τρίς περὶ τὴν κλίνην τῆς μοναχῆς μέχρι τῶν τεσσάρων τοίχων καὶ τῆς θύρας, καὶ ἀνκαθίσασα πάλιν ἐπὶ τοῦ σκίμποδος ἐξήρχεν ἐκ τοῦ κόλπου της χαρτίον καὶ γραφίδα καὶ ἤρχισε νὰ γράφῃ ἐπὶ τοῦ γόνατος.

— Τί γράφετε, κυρία; τὴν ἠρώτησεν ἡ Ἀγάπη ἀνυπομονήσασα.

— Γράφω πρὸς τὸν φίλον μου, ἀπήντησεν ἡ Καικιλία.

— Καὶ τί τῷ γράφετε;

— Ὅα σὰς ἀναγνώσω τὴν ἐπιστολήν μου, ὅταν τὴν τελειώσω. Ὑπομονή.

Καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπ' ὀλίγον ἔτι νὰ γράφῃ.

— Θέλετε τώρα νὰ σὰς ἀναγνώσω τί ἔγραψα; ἠρώτησε τὴν μοναχήν.

— Εἶμαι βεβαίως πολὺ ἀδιάκριτος, κυρία· ἀλλ' ὡς φαίνεται, ἔχουν περιέργειαν καὶ αἱ μοναχαί.

— Ἀκούσατε λοιπόν.

Καὶ ἀνέγνω τὰ ἐξῆς.

« Φίλιτατέ μοι κόμη,

Ἀνεκάλυφα σήμερον ἐν Πάτρῳ τὴν ἀδελφὴν Ἀγάπην, ἥτις ὑπῆρξε φίλη τῆς ζητουμένης παρ' ὑμῶν. Μ' ἐπληροφόρησε δὲ αὕτη ὅτι ἡ φίλη της ζῇ ἢ ἀπέθανε, ἢ τὸ μέσον μεταξὺ, ἂν ὑπάρχῃ, ὅτι δὲν ἔφησε καμμίαν παραγγελίαν δι' ὑμᾶς, καὶ δὲν ἀπαιτεῖ οὔτε μνημόσυνα, κτλ. Τοῦτο εἶναι τὸ τελικὸν ἐξαγόμενον πασῶν τῶν ἐρευνῶν καὶ προσπαθειῶν μου.

Ὡστε τοῦ λοιποῦ, φίλιτατέ μοι κόμη, δύνασθε νὰ νυμφευθῆτε, ἂν δὲν βαρύνεσθε, κτλ.

Σὰς ἀσπάζομαι

Ἡ φίλη σας

ΚΑΙΚΙΛΙΑ ».

Ἡ Ἀγάπη ἤκουσεν ἀπλήστως τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης.

— Πῶς σὰς φαίνεται; τῇ εἶπεν ἡ Καικιλία.

— Ὡραία γράφετε, ἀπήντησεν ἡ μοναχή.

— Τὸ πιστεύω. Θέλετε νὰ προσθέσω τοὺς ἀσπασμούς σας πρὸς τὸν κόμητα;

— Πρὸς τί; δὲν τὸν γνωρίζω.

— Λέγω, μήπως θέλετε τυχὸν νὰ τὸν γνωρίσητε;

ούτε λύκοι, ἀλλ' ὅλα διασχίζονται ὑπὸ ἀμαξιτῶν ὁδῶν καὶ ἀτραπῶν μὲ ὅλα τὰ μέσα τῆς εὐκολίας, μὴ ἐπιτρέποντα τὴν ἀποπλάνησιν. Εἰς τὰ ὀλίγον μακρὰν ἀπέχοντα τῆς πόλεως δάση μεταβαίνει τις διὰ σιδηροδρόμου· καὶ ἀκολουθῶς διὰ λεωφορείων μέχρι τῆς κορυφῆς τῶν βουνῶν. Εἰς τὰ πλησιέστερον κείμενα κατ' εὐθείαν διὰ λεωφορείων. Πλήθος ἐξοχικῶν οἰκιῶν ὑπάρχουσι κατὰ μῆκος τῶν ὁδῶν ἢ διεσπαρμένων εἰς τὰ δάση-ξενοδοχεῖα ἐντὸς τῶν δασῶν, παντοπωλεῖα ὑπηρετούμενα ὑπὸ ὠραίων κορασιῶν, λευκῶν ὡς τὸ γάλα, καὶ παχειῶν ὡς αἱ δαμάλεις, αἵτινες προσφέρουσι ὀλίγον ὀπισθεν τοῦ Γαλακτοπωλείου τὸν πελώριον μαστόν των ἐν τῇ ἀναμνηρκαστικῇ των ἐκείνῃ ἀπαθείᾳ εἰς τὸν γαλακτοπότην.

Περὶ τὸ ἐσπέρας μάλιστα, ὅταν ὁ ἥλιος χάνεται ὀπισθεν τῶν οὐρανίων "Ἀλπεων, αἵτινες παρατάσσονται εἰς τὸν ἀχανῆ ὀρίζοντα, ἡ μία σειρὰ ὀπισθεν τῆς ἄλλης μέχρις ἐντελοῦς ἐξαφανίσεως ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ὑπὸ μορφὴν νεφῶν πλέον συγχρομένων μετὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὅταν ἀπ' ἐτέρου στραφῇ τὸ βλέμμα πρὸς ἀνατολὰς εἰς τὴν ἀπέραντον ὡς ὠκεανὸς πεδιάδα, ἣν διασχίζει ὡς ἀργυρὰ ἐλικοειδὴς γραμμὴ ὁ Δούναβις, καὶ ὅταν ἀρχίζῃ ἡ ἰδιαζόντως ἐκείνῃ εὐαρέστως ὄζουσα αὐρα, ἣν τὸ ἐσπέρας ἀναδίδει ἡ γῆ, αἶμα σβύση τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ ἐτοιμάζεται νὰ κατὰκλιθῇ εἰς τὴν αἰθέριον κλίνην της, καὶ ὅταν ἀναμιγνύονται εἰς τὴν εὐάρεστον δρόσον τῆς ἐσπέρας ὁ ἥχος τῶν ἀγροτικῶν κωδῶνων τῶν δαμάλεων καὶ οἱ μουσικώτατοι μυκηθμοὶ τῶν δαμαλίσκων καὶ ὅταν ῥοφῆς μίαν ὥραίαν γαλακτοπώλιδα ἐντὸς ποτηρίου ὑπὸ μορφὴν γάλλυκος, ὦ! τότε εἶναι ἄφρευκτος πλέον ἡ κατακρήμνισίς σου εἰς τὴν ἄβυσσον τῆς εὐδαιμονίας!

Καὶ ὅταν μετ' ὀλίγον καιρὸν μεταβῇς εἰς Ἀθήνας, γαλατῶδες ἀναγνώστριά μου, καὶ ἴδῃς τὸν γαλατᾶν ἀπειλητικῶς προχωροῦντα πρὸς τὰ παράθυρά σου μὲ τὴν ἅλαν εἰς τὸ στόμα, καὶ ὅταν ἴδῃς τὰς μελαίνας πτυχὰς τῆς φρουσανέλ-

λας του παρατασσομένης ὡς σειρὰν "Ἀλπεων ἡ μία ὀπισθεν τῆς ἄλλης, καὶ ὅταν στρέψῃς τὸ βλέμμα σου πρὸς τὰς ψεῖρας πτυχή σὲ πτυχή νὰ περπατοῦν καὶ λέρα μωρ' σὲ λέρα, καὶ ὅταν εἰς τὴν δρόσον τῆς πρωῒας ἀναμιγνύῃ τὸν μουσικώτατον αἰφνίδιον βρυχηθμόν «γάλα» «γάλα», ὦ! τότε εἶναι ἄφρευκτος ἡ ἐπιληψία σου!

Τὰς Κυριακὰς ὁ λαὸς μεταβαίνει διὰ νὰ ἀναπνεύσῃ ὀζυγόνον, νὰ διασκεδάσῃ, νὰ ἀντλήσῃ νέας δυνάμεις εἰς τὰ θαυμάσια ταῦτα βουνά, ὧν ἡ ποικιλία καὶ ἡ ἀνωμαλία εἶναι ἀτελεύτητος. Συγκινεῖται τις βλέπων τὰς προσπάθειάς καὶ τὴν καλὴν προαίρεσιν τῶν διοικούντων τὸν τόπον πρὸς κοινὴν εὐπραγίαν καὶ ἀναψυχὴν τῆς κοινωνίας, πρὸς τὴν ὁποίαν ἀποδεικνύουσι διὰ τῶν ἔργων τούτων τὸν σεβασμὸν καὶ τὴν μέριμναν καὶ οὐχὶ τὴν σατραπικὴν καὶ κτηνώδη περιφρόνησιν, ἣν ἄρχοντες τόπων τινῶν δεικνύουσιν.

* *

Ἡ πλησιέστερα καὶ μᾶλλον πρόχειρος ἐξοχὴ καὶ τόπος διασκεδάσεων εἶναι τὸ **Πράτερ**, κείμενον ἀμέσως ἐξωθεν τῆς πόλεως πρὸς ἀνατολὰς, πρὸς τὸν Δούναβιν.

Τὸ Πράτερ εἶναι δάσος, τοῦ ὁποῦ αἱ διάμετροι καθ' ὅλας διευθύνσεις ἔχουν μῆκος πλέον τῆς 1 1/2 ὥρας ἐκάστη. Εἷς τινὰ μέρη εἶναι δάσος πυκνόν· εἰς ἄλλα ὡς park Ἀγγλικόν· ὡς πρὸς τὴν γενικὴν ὄψιν τὸ φυσικόν ὑπερτερεῖ τοῦ τεχνητοῦ· δὲν ὁμοιάζει τὸν κήπον τῶν ἀνακτόρων τῶν Ἀθηνῶν, ὅστις ἔχει πολὺ τὸ τεχνητὸν καὶ εἶναι κατάλληλος πρὸς περιπάτον δι' ἓνα δάσκαλον μελαγχολικόν ἢ δι' ἐσωτερικοὺς μαθητάς τῶν λυκείων πορευομένους στοιχηδόν μὲ ἓνα παιδονόμον ἐπὶ κεφαλῇς ἢ καὶ διὰ βασιλεῖς, καὶ ὅπου δύναται νὰ τὰ τινάξῃ τις ἐκ τῆς πλήξεως.

Ἀφοῦ διέλθῃ τις τὸν Δακτύλιον (Ring) καὶ θαυμάσῃ τὸ κάλλος αὐτοῦ καὶ αἰσθανθῇ ὅλην τὴν εὐχαρίστησιν βλέπων

— Καὶ τί ἔχω ἐγὼ, μοναχῇ, μὲ τὰ πράγματα τοῦ κόσμου; Ἡ Καικιλία ἐκλείσει τὴν ἐπιστολὴν καὶ τὴν ἔθεσεν εἰς τὸν κόλπον της.

— Θὰ τὴν στείλω ἐκτάκτως μὲ τοὺς ἀνθρώπους μου, εἴπεν· ἔχω εἰς τὸν λιμένα δύο πλοῖα, τὰ ὁποῖα μὲ περιμένουν.

— Πλοῖα ἰδικά σας;

— Τῆς Βενετίας, ἀλλ' εἶναι ὑπὸ τὰς διαταγὰς μου. Μήπως ἐπιθυμεῖτε τυχὸν νὰ κάμῃτε ταξίδιον; Δύναμαι νὰ σᾶς παραχωρήσω τὸ ἐν πλοῖον, τὸ ἴδιον τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ αὐτὴν τὴν ἐπιστολὴν.

Τὴν φορὰν ταύτην ἐσκίρτησεν ἡ καρδιά τῆς νέας μοναχῆς, καὶ ἂν καὶ ἡ Καικιλία παιγνιωδῶς μᾶλλον ἐφαίνετο λέγουσα τᾶνωτέρω, ἐπεθύμει διακαῶς νὰ εἴπῃ καί. Ἀλλ' ἡ αἰδῶς καὶ ἡ αἰσθησις τοῦ πρέποντος ἐπέσχον αὐτὴν, καὶ εἴπεν ὅχι.

φεῦ, δὲν προεῖδεν ὅτι ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας καὶ νύκτας ἐμελλε νὰ καίηται καὶ νὰ ἀγωνιᾷ μετανοοῦσα πικρῶς, διότι δὲν ἐδέχθη τὴν πρότασιν ταύτην τῆς ξένης.

Ἐν τούτοις ἡ Βενετή, ὡς νὰ ἐπεθύμει νὰ καταλίπῃ βομβοῦσαν εἰς τὴν κεφαλὴν τῆς μοναχῆς τὴν τελευταίαν φράσιν της, «δύναμαι νὰ σᾶς παραχωρήσω ἐν πλοῖον», ἀπεχαιρέτισεν ἀποτόμως τὴν Ἀγάπην, καὶ νεύσασα πρὸς τὸν σύζυγον της νὰ τὴν ἀκολουθήσῃ, ἐξῆλθεν ὅπως ἀναχωρήσῃ.

Ἡ Ἀγάπη ἡγήθη καὶ ἦλθε μέχρι τῆς θύρας.

— Μείνατε ἐδῶ τὴν νύκτα, ἐκράζε· ποῦ θὰ ὑπάγετε;

Ἡ Βενετὴ ἀπεκρίθη δι' ἀνανεύσεως καὶ διὰ κινήματος τῆς χειρὸς σημαίνοντος «θὰ ὑπάγωμεν μακρὰν, πολὺ μακρὰν».

— Μείνατε, ἐπέμεινεν ἡ Ἀγάπη, αἰσθανομένη συγχρόνως μετὰ τῆς ξένης ἀφιπταμένως τὰς ἐλπίδας της.

Ἀλλ' ἡ ξένη ἔμεινεν ἀκαμπτος καὶ ἀνεχώρησε μετὰ τοῦ συζύγου της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Η ΣΥΝΑΝΤΗΣΙΣ.

Πρωτὰν τινὰ ἐκ τινος πλοιαρίου προσορμισθέντος εἰς Πάτμον ἀπεβιβάζοντο δύο ξένοι, οἵτινες ἐφαίνοντο ἐρχόμενοι μακρόθεν. Ὁ εἰς αὐτῶν ἦτο νεώτατος τὴν ἡλικίαν, ὁ δ' ἕτερος ἐφαίνετο γηράσκει προῶς.

— "Ἠλθομεν τέλος, Μηνᾶ, εἶπεν οὗτος· μὲ πόσῃ συγκίνησιν πατῶ τὸ χῶμα τοῦτο!

— Καὶ μὲ πόσῃ ἐλπίδι, κύριέ μου! εἶπεν ὁ Μηνᾶς.

— Καὶ ὅμως ἔχω ἄσχημα προαισθήματα, φίλε μου. Μοὶ φαίνεται ὅτι τὸ χῶμα τοῦτο εἶναι τάφος καὶ οὐδὲν πλέον.

(ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.

τὰ ἐκατέρωθεν ὠραίου σχήματος οἰκοδομήματα, φθάνει τέλος εἰς τὰς ἐκβολὰς του, αἵτινες χύνονται εἰς τὴν δασυδὴ θάλασσαν καλουμένην Πράτερ.

Τὸ ἀνθρώπινον ρεύμα εἰς τὰς ἐκβολὰς διαίρεται εἰς τρία ρεύματα· τὸ πρῶτον ἀκολουθεῖ τὴν εἰς τὸ Ἀριστοκρατικὸν λεγομένην Πράτερ (Aristocratisches-Prater) ἄγουσαν εἰσόδον. Τὰ δὲ δύο ἄλλα τὰς εἰς τὸ Σαλαμίνιον Prater δύο εἰσόδους (Vurst-Prater). Vurst=σαλάμι. Μία ἐκ Τυρόλου τοῦ Αὐστριακοῦ ἑταιρία πωλητῶν ἔχει τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον νὰ πωλῇ ἐκεῖ τὸ σαλάμι, τὸ ὁποῖον ἐπίσης ἀποκαλοῦσι καὶ σαλαμίνι καὶ σαλαμούτσι. Ὀνομάζεται δὲ Vurst-Prater, διότι ἐκεῖ συγχάζει ὁ κάτω λαὸς, ὅστις, ἐπειδὴ ἡ τροφή του σχεδὸν ἀποκλειστικῶς ἐκ σαλαμίου συνίσταται, ἔλαβεν ὡς ἐπώνυμον τὸ ὄνομα τοῦ περιφήμου τούτου μεζέ. Καὶ τῶντι δὲν θὰ εἶναι τις ὑπερβολικὸς ἐὰν εἴπῃ ὅτι τὰ στερεὰ συστατικά ἐνὸς Βιενναίου ὀργανισμοῦ συνίστανται ἐκ σαλαμίου, τὰ δὲ ὑγρά ἐκ ζύθου.

* *

Εἰς τὸ Ἀριστοκρατικὸν Πράτερ ὅλα εἶνε ψυχρά, ἥσυχα, σοβαρά· ἐκεῖ θαυμάζεις τὸν πλοῦτον ῥέοντα ἐνώπιόν σου ἐν μορφῇ λαμπρῶν θυμειδῶν ἵππων, ὠραίων ἄμαξων, πολυτελῶν τῶν κυρίων ἐνδυμάτων. Ἐκεῖ ὀργίζεσαι ὅταν βλέπῃς ἐν ἐρείπιον γυναικὸς, γραίαν τοσοῦτον ἡλικιωμένην, ὥστε περιμένεις ἀκουσίως ἡ φέρουσα αὐτὴν πολυτελὴς ἄμαξα νὰ μεταμορφωθῇ ὡς διὰ μαγείας εἰς πολυτελεῖ νεκροφόρον ἄμαξαν. Ἐνθ' ἐσὺ νέος ἢ νέα φέρεσαι ἐπὶ τῶν αἰωνίως τῶν ἰδίων κνημῶν σου· ἀλλὰ παρέρχεται ἡ ὀργή σου σκεπτομένου ὅτι προτιμώτερον εἶνε αἱ κνήμαι ἀπὸ μίαν ἄμαξαν. Ἐκεῖ καυχᾶσαι βλέπων ἐπὶ ἐνὸς cabriolet δύο προστύχους φουσιγνωμῆς προδιδούσας τὴν δουλικήν του καταγωγὴν καὶ τὸ ἐπάγγελμά των. Εἶνε ἀφεύκτως ὀπίπλουτοι ἄνθρωποι κερδίσαντες ἢ μᾶλλον κλέψαντες ἐν τῷ Χρηματιστηρίῳ· καυχᾶσαι διότι τοὺς σύρουν οἱ υπερήφανοι ἵπποι, ἐνθ' ἔπρεπε νὰ συμβαίνει τὸ ἐναντίον φυσικῶ τῷ λόγῳ.

Ἰδοὺ ἄλλη ἄμαξα φέρουσα μίαν κοιλίαν Τραπεζίτου ὀπισθεν τῆς ὁποίας μία κεφαλὴ ὡς δορυφόρος τῆς σφαιροειδοῦς κοιλίας μάλιστα φαίνεται. Ἄα! ἐδῶ δὲν βαστᾶς πλέον! τὸν ἀποκεφαλίζεις διὰ τῆς φαντασίας σου, συλλαμβάνεις ἐκ τῆς κόμης τὴν κεφαλὴν ἄρῖων τὴν κοιλίαν νὰ σύρεται ὑπὸ τοῦ ἄρματος μέχρι τοῦ Δουνάβεως, ἐνθα θὰ λάβῃ τὴν αὐτὴν τύχην μετὰ τῶν ἄλλων σκουπιδίων, καὶ κάθεσαι εἰς ἐν θρανίον παραδιδόμενος εἰς κρανιολογικὰς μελέτας κατὰ τὸ σύστημα τοῦ Gall.

Ἡ κάτω σιαγὼν προέχει ἰσχυρῶς καὶ εἶνε πλατεία· ἰδοὺ ἐν σημείον θηριωδίας· τὸ ἄκρον τῆς ῥινὸς παχὺ, χρώματος ἐρυθροῦ κυανίζοντες, παρειαὶ ἐπίσης· ἀφεύκτως καὶ τὰ δύο εἶνε τεκμήρια καταναλώσεως πολλῶν φιαλῶν καμπανίτου μετὰ κοκοτῶν. Ὁφθαλμοὶ μικροὶ ὡς τῆς ὀλώπεκος καὶ χεῖλη λεπτά καὶ συνεσταλμένα ἐλαφρῶς, ἀλάνθιστα σημεῖα ἐκφράσεως κακῶν ἐνστίκτων. Ἄς ἀποτρέψω τὸ πρόσωπόν μου ἀπὸ τοῦ προσώπου του καὶ ἐξετάσωμεν τὸ κρανίον του. Ὡ! ὦ! ὦ! τί βλέπω! ἡ κορυφὴ τοῦ κρανίου ἔξέχει ἀρκετὰ σημεῖον κατὰ τὸν Gall πλεονεξίας καὶ ἀρπαγῆς. Ἄς ἰδοῦμεν τὰ περὶ τὸν πρότερον μέρος. Ἐ! ἔ! ἔ! ἀμφιβολία δὲν ὑπάρχει· προέχουν ἰσχυρῶς καὶ ἔπειτα ἀποστεοῦνται ἀποτόμως πρὸς τὸ μέτωπον· ἀλλὰ ἀκριβῶς τὸ σχῆμα τοῦτο εἶνε βέβαιον σημεῖον τῆς πονηρίας καὶ ραδιουργίας.

Καλπασμοὶ ἵππων ἀποσπῶσι τὴν προσοχὴν τοῦ κρανιολόγου ἀπὸ τὰς μελέτας του ταύτας· τί βλέπει! τί νὰ ἰδῇ! μίαν ὠραίαν Βιενναίαν ἄμαξον, ξανθὴν· οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἡ-

στραψαν αἰφνης εἰς τὸ σκότος τῶν σκέψεών του· τί μελωδικαὶ ἦσαν ἐκεῖναι αἱ κινήσεις τοῦ σώματός της! τί εὐτροφία καὶ ἐλαστικότης μελῶν! τί ποιήτρια ἐπὶ τοῦ Πηγάσου! τί οὐρανία ἑκφράσεις προσώπου! Καὶ ὁ συνοδευὼν ὅμως αὐτὴν ἵππεύς της εἶνε σχεδὸν ἀντάξιός πρὸς συνοδείαν της.

Τί ἄρατα, συγκεχυμένα καὶ ὑψηλὰ συναισθήματα διεγείρει τὸ κάλλος! τί εἶνε τὸ κάλλος; ἄς ἀνοίξω τὸ λεξικὸν μήπως καὶ με λύσῃ τὴν ἀπορίαν. Εἶδον. Λέγει: Κάλλος=ὅ,τι εἶνε ὠραῖον, ἴδε καὶ ὠραιότης. Βλέπω· ὠραιότης=ὅ,τι εἶνε κάλλος· ἴδε καὶ κάλλος. Οὐδέποτε ὁμοίωτον ὁρισμὸν εἶδον εἰς τὸ Λεξικόν!

Δευτέρα ἐρώτησις (πρὸς τὴν ἀναγνώστριν). Εἶνε δυνατόν ποτε ἡ γυνὴ νὰ αἰσθανθῇ ἀπέναντι ἐξαισίας καλλονῆς ἄνδρος τὰ μὴ ἐκφραζόμενα ἐκεῖνα, τὰ ἐκπλήττοντα· τὰ εἰς ἑκστασιν φέροντα αἰσθήματα, ἀπέναντι τῶν ὁπίστων ὑποχωρεῖ ἡ διάνοια, ἐξάγουσα τὸν πῖλόν της καὶ ἐμολογοῦσα ὅτι ἀδυνατεῖ νὰ γείνῃ διερμηνεύς αὐτῶν; καὶ ἐὰν τὰ αἰσθανθῇ, εἶνε ὅμοια ἐκείνων τὰ ὁποῖα ὁ ἄνθρωπος αἰσθάνεται ἀπέναντι τῆς καλλονῆς μιᾶς γυναικὸς;

Ἀπόκρισις. Μὰ ἀφοῦ δὲν ἐκφράζονται τὰ τοῦ ἀνδρός, πῶς θὰ ξεύρω ποῖον εἶδους εἶνε; καὶ ἀφοῦ δὲν δύναμαι τὰ ἰδικά μου νὰ ἐκφράσω, πῶς θὰ ξεύρῃς τί εἶδους εἶνε; Ἐχεῖ καλῶς. Ἐ, τότε μεταβαίνω εἰς τὸ Σαλαμίνιον Πράτερ.

* *

Παραμερίσατε! ὀπίσω! ὀπίσω! ἐδῶ διασκεδάζει ὁ βασιλεὺς λαός! ζωηρότης, γέλωτες, μουσικαὶ, σαλάμια, χοροὶ, ὠραῖα κορίτσια, τυριὰ γραβιέρας, κινήσεις, πίπες, εἰλικρίνεια, τί διαφόρων εἰδῶν παιγνίδια! τί κολυμβήματα ἐντὸς ζύθου! τί πνιξίματα! τί σφυγξίματα! τί καπνίσματα! τί ἱλιγγος!

Ὁ λαὸς κενοὶ ὅλα τὰ βάσανα τῆς ἐβδομάδος ἐκεῖ, καὶ κάμνει προμήθειαν εὐθυμίας διὰ μίαν ἐβδομάδα! Ἀκουσίως ἐγεννήθη εἰς τὸν νοῦν μου ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀριστοκρατικοῦ Πράτερ μετὰ τὸ τοῦ Σαλαμίου. Ὁλὴ ἐκεῖνη ἡ γαλήνη τοῦ πρώτου, θὰ εἶναι ἀφεύκτως γαλήνη μετὰ τρικυμίας ἢ προάγγελος τρικυμίας, ἥτις θὰ συμβῇ εἰς τὰς μυστηριώδεις γωνίας τῶν μεγάρων των. Εἰς τὸ δεύτερον βλέπει τις ὅλων τὴν ἀφελὴ χαρὰν καὶ τὸν ἀθῶον θόρυβον· καθαρὰ εἶναι τὰ πιάτα. Ποία ἄλλη μυστηριώδης πράξις εἶναι δυνατόν νὰ συμβῇ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πτωχοῦ ἐργάτου, παρὰ νὰ κρύβουν οἱ σύζυγοι τὸ προσφιλὲς σαλάμι των εἰς κρύφιν τι μέρος, ὅπου νὰ μὴ τὸ ξεύρῃ ἡ κακὴ γάτα των;

Ἐκάθησα εἰς ἐν ζυθοπωλεῖον ἢ ξενοδοχεῖον, ὅπερ ἔτυχε νὰ εἶναι Οὐγγρικόν· ἐθεώμην τὰς ἐκατοστὰς τῶν ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ παιδῶν καὶ γερόντων καθημένων παρὰ τὰς τραπέζας, ἀλλὰ καθημένων διὰ νὰ πίνωσι· καὶ ἔπινον· καὶ ἔπινον· καὶ κατέπινον τὰ σαλάμια καὶ ὀλοκλήρους μυλόπετρας ἐκ τυροῦ. Ἡ μουσικὴ ἔπαιζε ἢ μᾶλλον ὠρύετο· ἀμυδρὰν ἰδέαν περὶ τῆς μουσικῆς ταύτης δύνασαι νὰ σχηματίσῃς ὁ μὴ ἀκούσας ποτὲ τοιαύτην, ἐὰν φαντασθῇ ἕνα λέοντα, ἕνα πάνθηρα, μίαν τίγριν, τρεῖς λύκους καὶ δύο γάτας ὠρυόμενους ταυτοχρόνως· κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀποτελεῖται μία οὐγγρικὴ μουσικὴ, ἀλλ' ἐγγώριος, ἐννοῶ, μουσικὴ, οὐχὶ εὐρωπαϊκὴ. Εἰς τινὰς στρώσας ἡ μουσικὴ αὕτη εἶναι τῶντι μελαγχολικῶς μελωδική, ὑπομιμνήσκουσα τὴν Ἀσιατικὴν με τοὺς παθητικὸς ἐκείνους στόνους ἐκφράζοντας τὸ ἀτελεύτητον ἄχ! τοῦ ἐρωτοκτυπημένου καὶ μαστιχοδαρμένου Ὁθωμανοῦ· πρὸς τούτοις δὲ ὑπομιμνήσκει τὴν Ἀσιατικὴν καταγωγὴν τῶν Οὐγγρων ἐχόντων πλὴν τῆς μουσικῆς καὶ

πολλά ὅμοια ἦθη καὶ λέξεις εἰς τὴν γλῶσσάν των. Ἐζήτησα νὰ δειπνήσω· παρουσιάσθησαν ἀμέσως τρεῖς φρακοφόροι ὑπηρέται μετὰ ποτήρια ζύθου· γεμανικὰ ὀλίγα ἐγνώριζον, καὶ ἐν τούτοις ἐπέκειτο ὁ διὰ πνιξίματος θάνατός μου! ἐννοεῖς μετὰ πόσης ἀγωνίας καὶ κομικῶν σχημάτων, ὃ προσφιλὲς ἐξ ἄφροζύθου πεπλασμένη ἀναγνώστριά μου, κατῴρθωσα νὰ τοῖς δώσω νὰ ἐννοήσουν ὅτι εἰ δυνατόν ἀπελθεῖν τὰ ποτήρια ταῦτα ἀπ' ἐμοῦ· ἀλλ' ἐπέπρωτο νὰ πέσω ἀπὸ τῆς σκύλλης εἰς τὴν Χάρυβδιν! Ὅταν δὲν γνωρίζῃ τις τὴν γλῶσσαν ἐνὸς ξένου τόπου, ἐν ᾧ εὐρίσκεται, διατρέχει πολλοὺς κινδύνους· ἐπεθύμησα νὰ φάγω μίαν περιστερὰν· ἀφοῦ δὲ ἐμελέτησα ἐπὶ πέντε λεπτά καθ' ἑαυτὸν ἐπαναλαμβάνων τὴν φράσιν, ἣν ἐμελλον νὰ εἶπω πρὸς τὸν ὑπηρετήν, ἔβηξα καὶ ἐκάλεσα μετὰ στόμφου, καὶ τί εἶπα; : *kellner!* (γαρσόνι), φέρε μου, σὲ παρακαλῶ, μίαν μερίδα ληστῶν! Καὶ ἐπερίμενα νὰ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως ἡ διαταγή μου.

Ἀλλὰ τὸ γαρσόνι ἔμεινεν ἀκίνητον· τὸ γαρσόνι μὲ θεώρει μὲ ἐκπεπληγμένον βλέμμα καὶ μὲ ἐν μειδίαμα οὐχὶ ἀμιγὲς φόβου. Ἐκλονίσθη κάπως ἡ πεποίθησίς μου, ἣν εἶχον, ὅτι ὀρθῶς εἶπα τὴν φράσιν μου εἰς τὴν Γερμανικὴν· ἀλλὰ ἀφ' ἑτέρου ὑπέθεσα ὅτι ἴσως καὶ τὸ γαρσόνι δὲν ἤκουσε καλῶς· διὸ καὶ ἐπανέλαβον δυνατώτερα καὶ ἀργότερα : σὲ λέγω νὰ μὲ φέρῃς μίαν μερίδα ληστῶν! Ἀλλὰ, κύριε, μοὶ λέγει, ἔτοιμος· σχεδὸν νὰ διαρραγῇ εἰς γέλωτας, δὲν μαγειρεύομεν ἐδῶ ληστές. Ἀλλ' ἐν τούτῳ τῷ μεταξύ εὐτυχῶς, εἰς ἄλλος ὑπηρετὴς ἔφερε κατὰ τύχην εἰς ἕνα ἐκ τῶν παρακαθημένων τὸ φαγητὸν τὸ ὁποῖον ἐζήτουν καὶ ἐγώ.

[Σ.Σ. Τὸ τέλος τῆς θαλερᾶς αὐτῆς πραιτερογραφίας εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον].

ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

«Δεῖ δὴ χρημάτων καὶ ἄνευ τούτων οὐδὲν ἐστὶ γενέσθαι.»

Εἶναι αἱ μόναι λέξεις αἱ ὁποῖαι ἀντηχοῦσιν ἀντὶ μετάλλου εἰς τὴν πτωχὴν μας ἀγοράν, καὶ μὲ φέρουσιν εἰς τὴν παραδοξωτάτην ἀνακάλυψιν, ὅτι ὁ Δημοσθένης ἦτο ἀπλούστατα μεσίτης. Ὅπως δὲ συνδυάσῃτε τὴν ῥητορικὴν δεινότητα τοῦ ἀρχαίου Ἑλλήνος μετὰ τὸ μεσιτικὸν τοῦ ἐπάγγελμα, λάβετε τὴν περιέργειαν νὰ μεταβῇτε εἰς τὸ Χρηματιστήριον ἐδῶ καὶ θὰ ἀναγνωρίσῃτε εἰς ἕκαστον μεσίτην καὶ ἕνα Δημοσθένην!

Ἡ φωνὴ ἐκείνου μεταλλικὴ.

Ἡ φωνὴ τούτων ἐπίσης μεταλλικὴ. Ἀμφοτέραι δὲ ἐδανείζοντο τὸν ἥχον των ἀπὸ τὰ μεταλλουργεῖα τοῦ Λαυρίου.

Ὅταν ἐνίοτε φιλοσοφῶ ἐπὶ τοῦ χρήματος, δυσανασχετῶ πολὺ ὡς πρὸς τὴν θέσιν αὐτοῦ μεταξύ τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ, τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ διαδόλου, τοῦ παραδείσου καὶ τῆς κολάσεως, διότι ὅλα τὰ φαινόμενα εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν, ὡς γνωρίζετε, ὑφίστανται τὴν διπλὴν αὐτὴν κατηγορίαν! Ποῦ λοιπὸν κατατάσσετε σεῖς τὸ χρῆμα;

(Φωνὴ ὁμογενῶν).—Εἰς τὰ καλὰ, εἰς τὰ καλὰ!

(Φωνὴ ἰθαγενῶν).—Εἰς τὰ κακὰ, εἰς τὰ ψυχρά!

Ἄφεςτε ὅμως καὶ ἐμὲ ὅστις δὲν εἶμαι οὔτε τὸ ἐν οὔτε τὸ ἄλλο, νὰ ἔχω τὴν ἰδεάν μου περὶ τοῦ χρήματος καὶ νὰ κατατάξω αὐτὸ, εἰς τὰ πολλά!

Ἡξεύρετε καὶ ὁ παρὰς καθὼς καὶ τὰ λοιπὰ κτίσματα ἔλκονται ὑπὸ τῆς μαγνητικῆς δυνάμεως τῶν μεγαλειτέρων. Ἡ ἀρχὴ αὕτη δι' ἐμὲ δὲν ἐπιδέχεται ἐξαίρεσεις, καὶ ἂν ἐπρόκειτο ἡ ἐξαίρεσις νὰ ἀποτελέσῃ τὴν προσωπικότητα

μου! ἀλλὰ πῶς ἄλλως; μήπως καὶ ἡ σφαῖρά μας αὕτη ὅταν μίαν ἡμέραν κριθῇ ἀνεπαρκὲς δὲν θὰ ὑποκύβῃ εἰς τὸν φυσικὸν αὐτὸν νόμον; καὶ ὅταν ὁ ἀπέραντος αὐτὸς ὄγκος ἐφελκυσθῇ πρὸς ἄλλον ἀκμαιότερον καὶ ἰσχυρότερον πλανήτην, θέλετε οἱ μικροὶ κεφαλαιούχοι νὰ μὴ ἐμπέσωσιν εἰς τὰ χρηματοκιβώτια τῶν μεγάλων τραπεζιτῶν;

Τὸ φαινόμενον τῆς ἀγορᾶς μας εἶναι ἐκ τῶν φυσικωτέρων καὶ καθημερινῶν εἰς ὅλα τὰ μέρη τοῦ κόσμου ὅπου τὸ χρῆμα τίθεται εἰς κυκλοφορίαν. Ὅταν δὲ ἀκούω δυσανασχετοῦντας τινὰς ἐπὶ τῇ δολιότητι ταύτης ἢ ἐκείνης τῆς Τραπεζῆς, τούτου ἢ ἐκείνου τοῦ Χρηματιστοῦ, δυσανασχετῶ καὶ ἐγὼ μετὰ τὴν ἐλαφρότητά των, ἀφοῦ δὲν προσέχουσιν ὀλίγον διὰ νὰ εὐρωσι τὸ πραγματικὸν αἴτιον τῆς κακοδαιμονίας των, καὶ οὐχὶ τὰ ὄργανα, δι' ὧν τοῦτο λειτουργεῖ.

Τὸ χρῆμα, κύριοί μου, τὸ χρῆμα εἶναι ὁ ἀρχιδιάβολος ὅστις διὰ τοῦ σμήνους τῶν ὁμογενῶν του σὰς ἔφερεν εἰς τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἄλλοτε ποτε ὑπεπέσατε, καὶ πλεστάκις εἰς τὸ μέλλον ἐπιφυλάττεται νὰ σὰς ῥίψῃ. Καὶ τί σημαίνει, ὅτι οἱ προτείνοντες τὸ συνοικέσιον μεταξὺ τῶν μεταλλουργείων Θεσσαλίας καὶ Λαυρίου, ἐξ οὗ ὑψώθησαν αἱ λαυριακαὶ μετοχαὶ τὰς ὁποίας αὐτοὶ ἐπώλησαν, ἀντὶ νὰ ὑπογράψωσι τὸ γαμικὸν συμβόλαιον, διαλύσαντες κατόπιν καὶ τοὺς ἀρραβῶνας τοῦ κυρίου Λαυρίου καὶ τῆς δεσποινίδος Θεσσαλίας, καὶ ὠφελθέντες ἐκ τοῦ κόλπου τούτου πολλὰς χιλιάδας φράγκων;

Τί σημαίνει τοῦτο παρακαλῶ;

Ἐρωτήσατε τὴν ἀγοράν: θὰ σὰς εἴπῃ—Τὴν ἐπάθαμεν!..

Ἐρωτήσατε τοὺς μεγάλους ἐπιχειρηματίας θὰ σὰς εἴπωσι—Τὴν ἐκάμαμεν!..

Καὶ τί σημαίνει ἀκόμη ὅτι ἡ μικρὰ ἐν τῇ ἀρχῇ ἑλλειψὶς χρήματος, ἠνάγκασε πολλοὺς νὰ ἐνεχυριάσωσι τοὺς τίτλους των εἰς μεγάλους κεφαλαιούχους, οἵτινες ἐπώλησαν αὐτοὺς ὠφελθέντες οὕτω διὰ τῆς ἐκ τοῦ τόκου καὶ ἐκ τῆς ἐκπτώσεως τῆς ἀξίας των, οἱ ἀληθῆριοι κατ' οὐδὲν ὑστεροῦντες τῶν ὁρεσιβίων κλεπτῶν οἵτινες ἀπεκδύουσι πρῶτον καὶ εἶτα φρονέουσι τὸ θυμὰ των;

Καὶ τί σημαίνει ἀκόμη ἡ ἀδιάκοπος ἐκπτώσις τῶν χαρτίνων τίτλων τοὺς ὁποίους ἐν τοσούτῳ οἱ μεγάλοι χρηματισταὶ κρύπτουσιν εἰς τὰ σκοτεινὰ τῶν ὑπογείων ἕως ὅτου παχυνθῶσιν, ὡς οἱ κύριοί των, ἐν ᾧ οἱ μικροὶ κάτοχοι ἀναγκάζονται νὰ πωλῶσιν αὐτοὺς ὅλον ἐκπίπτοντας, διότι ἔχουσιν ἀνάγκην νὰ διαθρέψωσι τὴν οἰκογενεάν των;

Καὶ τί σημαίνει ἀκόμη ἐὰν μία τῶν Τραπεζῶν δεχθεῖσα ὡς ἐνέχυρον λαυριακὰς μετοχὰς ὑπεσχέθῃ νὰ κρατήσῃ αὐτάς καὶ μετὰ τὴν παρέλευσιν τῆς ὁρισμένης προθεσμίας, ὅταν δὲ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου ἐφθασεν, ἢ ἐν λόγῳ τράπεζα, παρὰ τὴν ὑπόσχεσίν της, ἐκάλεσε τοὺς ἐνεχυριαστάς ὀφειλέτας της καὶ ἐζήτησεν ἀπ' αὐτοὺς τὰ δάνειά της;

Καὶ τί σημαίνουν ἀκόμη αἱ φαινομενικαὶ αὐταὶ ὑψώσεις καὶ ἐκπτώσεις τῶν λαυριακῶν μετοχῶν, ἐνῷ πράγματι εἰς οὐδεμίαν σπουδαίαν ἀφορμὴν δυνάμεθα ν' ἀποδώσωμεν τὸ φαινόμενον τοῦτο εἰμὴ εἰς τὰς συμπαιγνίας καὶ τὰ προσχεδιάσματα τῶν μεγάλων κεφαλαιούχων;

Καὶ φεύγει τοιοῦτοτρόπως τὸ χρῆμα ἀπὸ τὰς ἀδεξίους καὶ ἀσθενεῖς διὰ νὰ τὸ κρατήσῃ χειρὰς, ἐφελκυσμένον πρὸς τὰ μεγάλα κεφάλαια, καθὼς τὰ μικρὰ βυάκια πρὸς τοὺς μεγάλους ποταμούς, καὶ καταπίνουσιν οἱ μεγάλοι κεφαλαιούχοι τοὺς μικροὺς, καθὼς οἱ καρχαρίαὶ τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, καὶ ἐξαφανίζονται καθ' ἡμέραν ἀπὸ τὴν ἀγοράν ἄνθρωποι, τοὺς ὁποίους διαδέχονται ἄλλοι, διὰ νὰ ἐξαφανισθῶσι καὶ οὗτοι μετὰ μικρὸν, καὶ μένουσι πάντοτε οἱ ἰσχυροὶ καὶ δικαιωνόν-